

N. Péntek Zsófia neve nem ismeretlen a Nagyalásony Online és a Hírmondó olva-sói között, több prózáját, versét osztottuk meg olvasóinkkal. Az író nő nemrégiben fejezte be könyvtrilógiáját, melynek utolsó része „Életmesék, sorsforgácsok” címen június elején nagy érdeklődés mellett került bemutatásra szülőfalujában, Viden. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele.

– *Mikor határozta el, hogy írással foglalkozol?*

– *Mióta az eszemet tudom, írni szeretnék. Olyan 4-5 éves korom körül tanított meg édesapám írni, olvasni. Az első naplóim 7-8 éves koromban készültek. Legalább 15-20 spirálfüzetem jegyzetekkel, vázlatokból, melyekből bármikor vissza tudom az adatokat keresni. Bölcsész diplomát szerettem volna tanári képesítéssel, de valójában az újságírás érdekelt. Akkoriban újságíró képesítés nem volt, ehhez magyar-történelem szakos tanár szakot kellett végezni. Nem emlékszem arra, hogy valaha is más akartam volna lenni.*

– *Sajnos, mint írásaidból tudjuk, ez nem így alakult.*

– Sokat kellett otthon segíteni, a parasztsélet megakadályozta, hogy továbbtanuljak. Később jött a tsz-esítés, be kellett adnunk mindenünket. A tsz-irodán dolgoztam, a könyvelésen dolgoztam. Akkoriban még volt bennem annyi tartás, hogy a mezőgazdasági technikum helyett – amit támogattak volna –, a humán érettségit válasszam. 1959-ben kezdtem el a gimnáziumot levelezőn. Mire leérettségiztem, 23 éves voltam, rám mondták, hogy vénlány vagyok, menjek férjhez. Édesapám korán meghalt, a jövőmet illetően nem volt családi egyetértés, nem mertem szembeszállni ezzel a megítéléssel. Az átlagnál sokkal rosszabb életem volt. Végül korengedménnyel mentem nyugdíjba. Ekkor ágynak esett anyám, és ápolni kellett.

– *Azért az írás iránti elkötelezettséged sosem lankadt, írogattál tovább.*

– Persze, voltak próbálkozásaim. Verseket, történeteket írtam, később egy rövid ideig a Naplónak küldtem tudósításokat. Amikor szegény édesanyám meghalt, olyan üres tétlenség szakadt rám. Ekkor vettem elő a régi jegyzeteimet. Először írógéppel dolgoztam, aztán bejött a számítógép, amihez hozzásegítettek a gyerekeim. A gépelés perfekt ment, hiszen csak egypár mozdulatot kellett begyakorolni. Legfeljebb elfelejtettem elmenteni, de az ember a saját hibáján tanul. Az internet azonban először nem volt egyszerű számomra, de aztán jól elsajátítottam. Innentől úgy ment minden, mint a karikacsapás. Az első próbálkozásaim múzeumokhoz küldött dolgozatok voltak. Ez jó kezdet volt. Megyei első helyezést, országos harmadik, negyedik helyezést kaptam. Mintha el sem rohogott volna az az 50 év. Most, 70 éven felül érzem magam igazán helyemen valónak.

– *Az első könyv, amit kiadtál, mégsem saját írásod volt. Németh Gyula verseit, elbeszéléseit adtad ki „Valamikor régen...” címmel.*

– Mert a magaméhoz nem volt bátorságom. Férjem nagyapját sajnos nem ismertem személyesen. A családon belül meséltek róla. Szüleim jóban voltak vele, nagy tiszteletben tartották Gyula bácsit. Első alkalommal, amikor a házukban jártam, saját szememmel láttam Jókai levelét, amire Gyula barátom volt írva. Akkor még fiatal voltam, nem mertem a dolgait elkérni, sógornóm pedig ki nem adta volna ezeket a kezéből. Később lomtalanítottak és minden eltűnt. Nagyon keveset tudtam kimenteni. Egy kézírását találtam a nagypapának, azt montírozattam a címoldalra. Az arcképet a könyvhöz egy családi képről vettük le.

– *Később jöttek a saját élményanyagú, helytörténeti könyveid.*

– Az első könyv, az „Igaz mesék” nagyon régen szinte kész volt. Próbálkoztam hozzá szemérmesen támogatókat keresni, de ez nem nagyon ment. A legnagyobb munkának a „Falumesék, Vid krónikája” című könyvem tartom, mert hihetetlen energiákat fektettem abba, hogy ennek a kis falunak az emlékét megőrizhessük. Levéltárakat, könyvtárakat bújtam. Köszönöm *Horváth Miklósnak*, hogy átadta nekem a história domusnak a Vidre vonatkozó részeit. Egy nagy faluban lehet mazsolázni az eseményekből, de Viden fénykorában sem laktak 3-400 embernél többen, most pedig alig több mint 100-an vannak. A fő lökést az adta, hogy amikor *Szabó Róbert* polgármesternek e-mailban elküldtem a kéziratot, azt mondta, ha a föld alól kaparjuk elő a pénzt, akkor is ki kell adni.

– *Milyen volt a fogadtatás?*

– Nagyszerű. Az volt a legcsodálatosabb, hogy a polgármesteri hivatal és a kocsmáépület közvéfeszítették ki, hogy „Isten hozta Falumesék könyvbemutatóján”. Ez nagyon jó érzés volt. Azt a légkört semmivel sem lehet visszahozni, amikor az emberek 50 év után találkoztak. *Mester Kati* mondta, kívülállóként élte meg, ahogy összeborultak az emberek, mintha mindenki egy szeretetburokban lenne.

– *A harmadik könyv bemutatójáról érkeztek visszajelzések?*

– Nagyon jóleső véleményeket kaptam. A trilógia volt, amit meg akartam csinálni. Az „Életmesék, sorsforgácsok” című könyvem vásárlásakor egyre többen kérik a másik két könyvemet is. Ezek elfogytak, talán utánnyomás lehetséges.

– *Most mivel foglalkozol?*

– Nemrégiben adtam be egy életút pályázatot „Parasztorsors egy Somló környéki kisfaluban” címmel, melyben szüleim emléke előtt tisztelgek. Ez még nincs fent a neten. Újabban mesék írásával foglalkozom. Elég sok mesém közkézen van az interneten, az újabban együtt kiadnám, hogy az unokáim is olvashassák. Van egy kisregény is, aminek a vázlata megvan a fejemben, nem önéletrajz témájú, de saját élményekről készül, de más nevekkal. Ha elkap a gépszíj, akkor nagyon megy az írás, egészség és a sorstól idő legyen hozzá...

S. K. Zsóka (HCJD) Fotó: Sörös Ferenc